

„Ce este cu tine, somnorosule?”

(Citește Iona 1 și 2)

În cartea Iona, cartea așa de mult luată în derâdere de către necredincioși și totuși divină, - în Noul Testament, Domnul Isus Se referă în mod explicit la ea - avem o prezentare potrivită a căii pe care un suflet, prin exerciții adânci și îngrozitoare, ajunge să-și recunoască și să-și înțeleagă propria nulitate, că „salvarea” este la Dumnezeu.

Iona era însărcinat de Dumnezeu să meargă spre est, la Ninive, ca să vestească judecata dumnezeiască acestei cetăți mari și rele, dar el s-a dus spre vest. Aceasta era directă nesupunere și pedeapsa nu s-a lăsat așteptată. Problema era pentru Iona cu atât mai serioasă, pentru că el era un credincios și un profet al lui Dumnezeu. Dar această situație nu schimbă nimic din faptul că potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, toți oamenii sunt „fii ai neascultării” (Efeseni 2.2,3) și astfel, din fire copii ai mâniei, peste care rămâne această mânie, dacă nu ascultă în timpul harului cuvântul de îndemn și nu cred în Cel pe care Dumnezeu l-a rânduit ca Scaun al îndurării pentru credincioși.

În atitudinea lui Iona vedem neascultarea înăscută a omului. Dumnezeu îi spusese lui Iona: „«Ridică-te, du-te la Ninive». Dar Iona s-a ridicat ca să fugă la Tarsis, departe de fața DOMNULUI; și a coborât la Iafu și a găsit o corabie care mergea la Tarsis; și a plătit costul călătoriei și a coborât în ea ca să meargă cu ei la Tarsis, *departe* de fața DOMNULUI.” (Iona 1.2,3.)

Profetul neascultător a găsit chiar foarte repede o corabie care era pe punctul să plece la Tarsis. Chiar dacă în rest n-ar fi fost niciodată vreo corabie care să staționeze în Iafu, în ziua aceea - pentru aceasta a purtat diavolul de grijă - trebuia să fie acolo una, pregătită de plecare, ca să-l ajute pe cel neascultător să se îndepărteze în drumul său de DOMNUL. Diavolul are multe corăbii de care se folosește ca să te ajute să mergi mai departe pe drumul tău îndărătnic, dragă cititorule. El are cel mai mare interes să înlésnească dorințele firii tale păcătoase, ca astfel să te arunce în pierzare, iar în acest caz iadul este Tarsis, spre care se îndreaptă drumul pe care ai pornit.

Apoi, după ce Iona a coborât în corabie, Dumnezeu a început să acționeze, pentru că citim: „Dar DOMNUL a trimis un vânt tare pe mare și a fost o furtună puternică pe mare și corabia era amenințată să fie sfărâmată” (Iona 1.4). Efectul a fost mare. Toți, în afară de unul, erau consternați. „Corăbierii”, se spune, „s-au înspăimântat și au strigat fiecare către dumnezeul lui ... Iona *coborâse în partea de jos* a corăbiei și se culcase și dormea adânc.”

De câte ori nu se întâmplă ca, dacă Dumnezeu Se apropie de un om, acesta este complet inconștient - el este cufundat în „somm adânc”, adormit de satan. Satan are multe mijloace de adormire. Pentru aceasta se folosește de distracțiile lumii și de dorințele cărnii, la alții se folosește de viața de afaceri sau de bogățiile acestui pământ. Iar pe alții îi adoarme prin aceea că îi convinge că ei nu sunt deloc oameni răi, în orice caz mai buni decât acesta și acela și, la drept vorbind, sunt de-a dreptul oameni cumsecade, cuminți și religioși.

Iona a fost trezit brusc din somnul său. „Ce faci tu, dormi?” a strigat comandantul corăbiei. „Ridică-te, cheamă pe Dumnezeul tău!” (Iona 1.6). Ce este *cu tine*, somnorosule? am vrea și noi astăzi să strigăm câte unuia care alunecă înainte fără griji, în lipsă de judecată și indiferență. Trezește-te! Ceea ce amenință să vină peste tine este pierzare, pierzarea eternă. Și ea poate să

vină peste tine *dintr-odată*. „Când spun: «Pace și siguranță!», atunci *deodată vine pieirea peste ei ... și nicidecum nu vor scăpa*” [1 Tesaloniceni 5.3].

Toți cei din corabie, în afară de Iona, vedeau primejdia. Astăzi este asemănător. Poate că ești dintr-o familie credincioasă, dragă prietene, și unii din jurul tău sunt conștienți de primejdia care te amenință, în timp ce tu însuși rămâi neinteresat. Ei își fac griji pentru tine, te avertizează. O, ascultă strigătul lor îngrijorat! Urmează-le sfatul bun și întoarce-te la Hristos! Ca să ne împace cu Sine, Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul, preaiubitul Său Fiu, ca El să devină „ispășire pentru păcatele noastre”. Și Hristos, Preaiubitul Său, „a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Ioan 2.2; 1 Petru 3.18).

Însoțitorii lui Iona nu aveau garanția că există scăpare pentru ei: dar pentru tine există o cale de scăpare sigură, de încredere - numai să vrei să mergi pe ea! - și această cale este *Hristos*.

Corăbierii păgâni, în necazul lor cel mai mare, își spuneau unii altora: „«Veniți și să aruncăm sorți, ca să știm din cauza cui a venit asupra noastră nenorocirea aceasta!» Și au aruncat sorți și sorțul a căzut pe Iona” (Iona 1.7). Crezi tu că ai putea să scapi de Dumnezeu? „Dacă mă voi duce să locuiesc la marginea mării”, spune psalmistul, „și acolo mâna Ta mă va conduce și dreapta Ta mă va ține” [Psalmul 139.9,10]. Nimeni nu scapă de El.

„Care îți este meseria?”, l-au întrebat oamenii pe cel definit de sorț, „și de unde vii? Care este țara ta și din ce popor ești?”

Care este meseria ta, prietene? Ți-o voi spune: De când te-ai născut în lumea aceasta, păcătuirea a fost preocuparea ta. Dar cum se poate susține așa ceva? Păi, Dumnezeu spune despre om: „nu este nici unul care practică bunătatea” și în alt loc: „orice imaginație a gândurilor inimii lui era numai rău toată ziua” (Romani 3.12; Geneza 6.5).

Care este țara *ta*? Câtă vreme n-ai intrat pe calea vieții, tu aparții acestei lumi, despre care Ioan spune: „Lumea întregă zace în cel rău” (1 Ioan 5.19). „Voi sunteți din lumea aceasta”, spune Domnul Isus Însuși în convorbirile Sale și îi are în vedere cu aceasta pe cei care încă n-au venit prin credință la El, care „nu este din lumea aceasta” [Ioan 8.23].

Și din ce popor ești *tu*? La aceasta nu pot să răspund decât: din poporul vrăjmașilor lui Dumnezeu. Tu nu vrei să admiți aceasta, dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Prietenia lumii este *vrăjmășie* față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face *vrăjmaș* al lui Dumnezeu” (Iacov 4.4).

La mărturisirea lui Iona, „oamenii s-au înfricoșat foarte tare și i-au zis: «Ce ai făcut?» Pentru că oamenii aceia știau că fugea departe de fața DOMNULUI, pentru că el le spusese. Și i-au zis: «Ce să-ți facem, ca să se liniștească marea față de noi?» ... Și el le-a zis: «Luați-mă și aruncați-mă în mare și marea se va liniști față de voi; pentru că *știu că din cauza mea a venit asupra voastră furtuna aceasta mare*»” (Iona 1.10-12).

Este un moment măreț când sufletul ajunge în acest punct și spune: Sunt vinovat! Sunt așa de vinovat, încât nu mai am de așteptat decât moartea. Corăbierii simțeau că erau pierduți, iar Iona simțea că el *merita* să se ducă la pierzare.

Dar chiar dacă cineva și-a recunoscut vina și starea de pierzare, odată cu aceasta încă nu se poate spune că el a înțeles ce înseamnă „*salvarea lui Dumnezeu*”. Mulți, după ce s-au recunoscut ca vinovați, prima dată pun totul în joc ca să repare paguba cu propria forță. „Dar oamenii vâsleau din greu ca să ajungă la uscat și nu puteau ... Și l-au luat pe Iona și l-au aruncat în mare și furia mării a încetat” (Iona 1.13,15).

S-a sfârșit atunci cu profetul? Așa ar fi fost, dacă Dumnezeu n-ar fi intervenit într-un mod de-a dreptul minunat.

„Și DOMNUL pregătise un pește mare care să-l înghită pe Iona; și Iona a fost în pântecele peștelui trei zile și trei nopți” (Iona 1.17). Referitor la această minune, Domnul Isus a spus mai târziu: „Așa cum Iona a fost în pântecele peștelui celui mare trei zile și trei nopți, așa va fi Fiul Omului în inima pământului trei zile și trei nopți” (Matei 12.38-40). Într-un mod de-a dreptul de neînțeles, Dumnezeu l-a păzit pe Iona de a fi înghițit de valuri. Și ce te poate păzi pe tine și pe mine, ca valurile și talazurile mâniei divine să nu ne acopere cândva? Nimic altceva, decât minunea, dragostea de neînțeles de mare a lui Dumnezeu, care l-a dat pe propriul Fiul preaiubit ca să ne poată cruța. Hristos Însuși a coborât în valurile morții, ca să ne aducă înapoi de pe calea pierzării, pe care mergeam, și să ne smulgă din moartea eternă.

Iona a făcut experiențe importante în pântecele peștelui mare. Întâi a ajuns în adânc chin sufletesc. Rugăciunea sa a devenit un strigăt către Dumnezeu. „din pântecele Locuinței morților”, de pe tărâmul morților l-a chemat pe Dumnezeu. O, el știa bine cine era Cel care adusesese această judecată peste el! „M-ai aruncat în adânc, în inima mărilor, și apele m-au înconjurat; toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine” (Iona 2.3).

Niciun credincios nu poate să citească aceste versete fără să simtă un adânc sentiment de recunoștință față de Cel peste care au trecut cu adevărat toate valurile și talazurile judecății divine, când El a fost „făcut păcat pentru noi”. Domnul Isus a băut până la fund paharul mâniei divine împotriva păcatului, ca noi, eliberați de orice judecată, „să luăm paharul mântuirii” și, strigând de bucurie, să „chemăm Numele DOMNULUI” [Psalmul 116.13].

Dar înainte să ajungem atât de departe, încât să laudăm îndurarea lui Dumnezeu, este nevoie ca noi să fi ajuns cu noi înșine la capăt. Experiențele profetului în această privință sunt și pentru noi foarte instructive. „Apele mi-au cuprins sufletul”, se plânge el în rugăciune, „adâncul m-a învăluit; papura s-a împletit în jurul capului meu. Am coborât până la temeliile munților” (Iona 2.5,6). Trei trepte coborâse Iona: *a coborât* la Iafu, *a coborât* în corabie și *a coborât* în partea de jos a corăbiei ca să doarmă. Dar când Dumnezeu Și-a pus mâna pe el, atunci el s-a scufundat și mai adânc - a „coborât până la temeliile munților”. Cu aceasta, Iona ajunsese la punctul cel mai adânc. Dar aici a ajuns și el cu sine la capăt. „Pe când mi se sfârșea sufletul în mine, mi-am amintit de DOMNUL”, a mărturisit el. Da, în cea mai mare nevoie, sufletul își amintește de Dumnezeul său, de care se crede respins din cauza păcatelor sale, dar despre care știe „cu toate acestea”, că El este singurul care-l poate ajuta, și El poate și vrea să-l salveze. În fond, Dumnezeu Însuși este Cel care activează aceasta în el și conduce sufletul să se condamne pe sine însuși și căile sale greșite, cu alte cuvinte: *să se pocăiască*.

Ultimul cuvânt din rugăciunea emoționantă a lui Iona este: „Salvarea este de la DOMNUL”, iar imediat după aceasta citim; „Și DOMNUL a poruncit peștelui și el l-a vărsat pe Iona pe uscat” (Ioan 2.10).

Da, la Dumnezeu este salvare. În clipa în care păcătosul își recunoaște propria neputință de a se ajuta singur, Dumnezeu intervine și salvează și într-adevăr, această salvare este și mai minunată decât însăși salvarea lui Iona. Toată istoria profetului este minunată, uimitoare este salvarea sa prin peștele mare. Dar planul de mântuire al lui Dumnezeu, pe care El l-a conceput în privința unei omeniri păcătoase, nu este el încă mult mai minunat și mai măreț? Salvarea lui Iona s-a petrecut printr-o creatură a lui Dumnezeu. Salvarea noastră a fost și este posibilă numai prin Fiul lui Dumnezeu Însuși, și anume, prin moartea Celui care este singurul care are „viață în Sine” și asupra Căruia moartea nu are niciun fel de drept. Numai Hristos putea să pună la dispoziție jertfa care era necesară ca să dezlege sufletul de orice pedeapsă, de orice judecată a lui Dumnezeu. Și Fiul lui Dumnezeu a adus această mare jertfă inegalabilă. El a luat de la mine

pedeapsa pe care o meritam eu, și anume, pînă aceea că a purtat-o El Însuși; El a distrus păcatul prin faptul că a coborât El Însuși în adâncurile morții. Dar El a înviat din mormânt ca un Biruitor asupra păcatului și a morții și a intrat în cer ca Unul care trăiește, „Omul Isus Hristos”. Privesc în sus și văd un Om glorificat în cer - Mântuitorul meu, Salvatorul meu -, și în El eu sunt deja astăzi „înviat împreună” și sunt „așezat împreună în cele cerești” (Efeseni 2.6).

Aceasta înseamnă „pămînt” solid, cititorule. Într-adevăr, „salvarea este de la Domnul”! Nu vrei s-o apuci și tu, spre *mîntuirea ta eternă*?

Titlul original: „Was ist mit dir, du Schläfer?”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 89-97.